

Arrest

nr. 65 527 van 12 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché G. DESNEYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit de regio Kulaura in het district Maulwibazar, Sylhet. U bent een Hindoe. U stelde dat uw vader, Dr.A.D.(...), een dokter was in het ziekenhuis van Kulaura en hij werd in 2002 verkozen in het "Welfare Committee". Uw oom, G.D. (...), was secretaris van het Puja-comité. Uzelf en uw familieleden waren ook actief binnen de "Hindu, Bouddha, Kristan Oikya Parishad" (BHBCUC). In die hoedanigheid kende uw familie verschillende problemen met de moslimfundamentalisten in uw regio. Uw vader zou als dokter zijn ontslagen en leeft nu ondergedoken in Rangirkul. Uw oom zou zijn aangevallen en aan zijn verwondingen zijn overleden in 2006. Uw zus zou in 2006 zijn ontvoerd en sindsdien hebt u geen nieuws van haar. Uzelf werd op 16 februari 2009 gearresteerd. U werd verdacht van wapenbezit in de winkel "Sree Laksmi Vandar". De politie vond een pistool, verstoppt bij de bananenboom die voor uw winkel stond. Het zou een valse zaak

zijn die werd opgezet door de moslimfundamentalisten. U kwam in februari 2010 vrij op borg, geregeld door de "Hindu, Bouddha, Kristan Oikya Parishad" (BHBCUC). Nadien meldde u zich tweemaal aan op de rechtbank, zoals voorgeschreven. Omdat u vernam via uw advocaat dat de borg zou worden ingetrokken, bent u ondergedoken bij een verre verwant in Maulwibazar. Op 14 juli 2010 bent u dan Bangladesh ontvlucht. U reisde per trein van Dhaka naar Calcutta en dan naar Delhi. Vanuit Bombay reisde u later per schip naar Italië van waaruit u naar België kwam waar u op 28 augustus 2010 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een geboorteakte, een citizenship certificate en studieattesten neer, evenals een attest van "Iskcon Rangirkul Bidyashram", een attest van de "Hindu, Bouddha, Kristan Oikya Parishad", een attest van de "Kulaura Business Welfare Association", een attest van de "Bangladesh Puja Udjapan Parishad", een attest van de "Dhomoni Welfare Society", een attest van de "Kulaura Poly Clinic", een brief van uw advocaat, poststukken, verschillende foto's en verschillende gecertificeerde kopieën van juridische stukken.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat uw verklaringen niet coherent en tegenstrijdig zijn waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarnaast blijkt dat sommige van de door u neergelegde documenten op zich niet kunnen overtuigen en andere van de door u neergelegde documenten tegenstrijdig zijn aan uw verklaringen zodat deze documenten verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Ten eerste komt uw beweerde opsluiting van februari 2009 tot februari 2010 niet geloofwaardig over. Zo is het niet geloofwaardig dat u van twee belangrijke incidenten, waarvan u wel op de hoogte was van hun bestaan, niet kan aangeven of ze gebeurden vóór, tijdens of na uw gevangenschap in Bangladesh. Zo werd u eerst gevraagd wanneer de muiterij van soldaten in Dhaka plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS p.17). U wist van die muiterij, u had er van gehoord, maar u kon niet aangeven of u daarover hoorde al dan niet voor, tijdens of na uw opsluiting. Daarmee geconfronteerd, stelde u weinig interesse te hebben in die dingen. U keek enkel sport. Daarop werd u gevraagd naar het incident in Pakistan waarbij het cricketteam van Sri Lanka werd aangevallen. Ook van dit incident was u op de hoogte. U wist de datum niet, hetgeen u niet kan verweten worden. Maar u wist ook niet of dat gebeurde al dan niet vóór, tijdens of na uw opsluiting, hetgeen niet geloofwaardig is. Beide incidenten vonden immers plaats net na uw opsluiting op 16 februari 2009, respectievelijk op 25 en 26 februari 2009 en 3 maart 2009. Zo is het ook weinig geloofwaardig dat verschillende identiteitsdocumenten die u voorlegde dateren van de periode dat u zat opgesloten. Wat betreft de door u voorgelegde geboorteakte in de Engelse taal, gaf u aan dat u deze had aangevraagd in het begin van het jaar 2009. Uw vader zou ze nadien bij de gemeente zijn gaan afhalen (zie gehoorverslag CGVS p.7). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk. Het document geeft zelf aan dat het is uitgegeven ("date of issue") op 30 september 2009, een ogenblik waarop u zat opgesloten. Dat het lang duurt voor dit document wordt afgegeven, blijkt nergens uit de geboorteakte. U gaf aan dat de aanvraag langs Dhaka moet gaan, hetgeen echter nergens blijkt uit het document. Er staan enkel stempels en handtekeningen van diensten in Mauvlbazar en Kulaura Pourashava op het document. De datum van registratie verwijst naar augustus 2009 en de datum van uitgave geeft expliciet aan dat het document dateert van 30 september 2009. Wat betreft het "citizenship certificate" maakt het CGVS dezelfde opmerkingen. U zou een aanvraag hebben gedaan in 2008 of 2009. De aanvraag moest langs Dhaka gaan en uiteindelijk zou het document op 29 september 2009 zijn uitgegeven (zie gehoorverslag CGVS p.7). Nergens blijkt dat deze aanvraag langs Dhaka ging. U verwees naar de stempel van de "Notary Public", maar die dateert van augustus 2010, toen u Bangladesh al zou hebben verlaten. Daarbij is het vooral opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat de Bengaalse overheid (van wie u aangaf dat ze u in "custody" zette van februari 2009 tot februari 2010) u een "citizenship certificate" gaf én dat diezelfde overheid daarin vermeldde: "his moral conduct is very good" op een ogenblik dat u voor aan zaak van wapenbezit vast zat in afwachting van een rechtszaak.

Ten tweede legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw schoolloopbaan die voorafging aan uw opsluiting. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u ongeveer een jaar naar de lessen ging toen u een "master in business studies" volgde aan het Madan Mohan college (zie gehoorverslag CGVS p.9), zijnde van ongeveer februari of maart 2008 tot februari 2009. U verklaarde verder dat u examens voor de hoger secundaire studies aflegde in 2007 waarna u de resultaten kreeg en een certificaat (zie gehoorverslag CGVS p.10). U legde daarvan een certificaat voor. Nochtans staat duidelijk op het certificaat vermeld dat u examens deed van mei tot juli 2008. Bij confrontatie gaf u aan dat dit verwees naar de sessie 2007 – 2008. Nadien, na de pauze in het gehoor op het CGVS, verklaarde u echter dat u slechts één of twee dagen les volgde op het Madan Mohan college, nadat u inderdaad examens had gedaan tussen mei en juli 2008, zoals aangegeven op het attest (zie gehoorverslag CGVS p.11). Het is

echter niet geloofwaardig dat u eerst aangeeft een jaar lang lessen te hebben gevolgd op een college en daarna uw verklaringen te wijzigen in de zin dat u maar één of twee dagen les volgde op dat college. Daarbij is het ook hier vooral opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat het attest van het Madan Mohan college blijkt te zijn uitgegeven in de periode dat u vast zat (zie gehoorverslag CGVS p.9). Uw verklaring dat u een vriend uw studentenkaart gaf om dit attest op te halen kan niet echt overtuigen.

Ten derde blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, dat uw zaak niet gekend is bij de voorzitter van de "Hindu, Bouddha, Khristan Oikya Parishad" (BHBCUC), waarvan u verklaarde dat deze organisatie nochtans tussenkwam bij het betalen van de borg bij uw voorlopige vrijlating. De voorzitter van de BHBCUC stelde expliciet geen weet te hebben van een A. D. (...) in Moulibazar die de zoon zou zijn van een cultureel secretaris van de organisatie. Evenmin had hij gehoord van een ontvoering van diens zus of diens arrestatie en detentie. Meer zelfs, de voorzitter verklaarde dat zijn organisatie bij zijn weten nooit attesten heeft uitgevaardigd. Het is dus bevreemdend dat u wel zo een attest voorlegde. Bovendien is het weinig overtuigend dat uw beweerde opsluiting van maart 2009 tot maart 2010 niet staat vermeld in dat attest van de BHBCUC, des te meer daar deze organisatie volgens u tussenkwam in het regelen van de borg bij uw vrijlating.

Ten vierde blijkt dat ook de andere door u neergelegde documenten niet kunnen overtuigen. Wat betreft het attest van de "Kulaura Poly Clinic" merkt het CGVS op dat er nergens op dit attest staat vermeld dat uw vader daar maar tot 2004 werkte, zoals u aangaf (zie gehoorverslag CGVS p.4). Het attest geeft ook niet aan dat uw vader daar zou zijn ontslagen, zoals u ook zelf aangaf (zie gehoorverslag CGVS p.4). In tegendeel zelfs, het attest laat blijken dat uw vader populair was bij de patiënten en u en uw familie (inclusief uw vader) wordt het beste toegewenst voor de toekomst. Wat betreft de geboorteakte en de "citizenship certificate" merkt het CGVS op dat deze een stempel van de "Notary Public" bevatten die verwijst naar augustus 2010. Nochtans was u op dat ogenblik onderweg van Bangladesh naar Europa. Het is dan ook enigszins bevreemdend dat net dan deze stempels zijn aangebracht, u had immers nog geen asiel aangevraagd op dat ogenblik zodat niet duidelijk was waarom deze documenten zouden dienen. Dezelfde opmerking kan gemaakt worden over de stempels van de "Ministry of Foreign Affairs", te Dhaka, die geplaatst werden in augustus 2010. U legde ook tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet hebben van een identiteitskaart. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u niet over een identiteitskaart beschikte omdat uw naam niet was opgenomen op de kiezerslijst ("voterslist") daar u nog geen 18 jaar oud was. U was niet geregistreerd voor de verkiezingen van 29 december 2008, en zodoende kreeg u geen identiteitskaart (zie gehoorverslag CGVS p.5). U gaf aan dat u nog twee of drie jaar diende te wachten alvorens een identiteitskaart te kunnen maken. Het CGVS merkt daarbij op dat u op 29 december 2008 wél al achttien jaar was. Later tijdens het gehoor wijzigde u uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS p.19). U gaf aan dat u wél een identiteitskaart aanvraag. U zou echter nog geen identiteitskaart zijn uitgereikt omdat zulke procedure lang duurt. Het is in elk geval opmerkelijk dat u eerst verklaarde dat u geen identiteitskaart had kunnen krijgen omdat u niet op de kiezerslijst stond, waarna u uw verklaringen aanpaste, en stelde dat u er wel een aanvraag maar dat de procedure lang duurt.

Ten slotte verwijst het CGVS naar de door u neergelegde gecertificeerde kopieën van verschillende juridische stukken. In het licht van bovenstaande vaststellingen kunnen ze echter niet overtuigen. Immers dienen documenten die worden neergelegd ter staving van een asielaanvraag, gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier dat het in Bangladesh voor niemand een probleem vormt om valse documenten te verkrijgen en dat er een significante prevalentie van frauduleuze documenten is. Daarbij wil het CGVS nog opmerken dat het voorleggen van de in deze beslissing beschreven documenten in schril contrast staat tegenover de mogelijke documenten die u niet voorlegde. U verwees naar verschillende incidenten waarbij familieleden van u betrokken waren, tussen 2002 en 2006. Echter van geen van die incidenten hebt u, met uitzondering van het attest van de BHBCUC, enig krantenartikel of andere vorm van berichtgeving ter staving voorgelegd (zie gehoorverslag CGVS p.14). Dit terwijl sommige incidenten ernstige feiten betreft waarvan toch redelijkerwijze kan verwacht worden dat ze, minstens in de lokale pers, zouden verschijnen. Ook de vaststelling dat ze niet bekend waren bij de voorzitter van de BHBCUC doet vermoeden dat deze beweerde problemen niet geloofwaardig zijn. Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en van de artikelen 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker werkt niet uit hoe de kwalificatierichtlijn geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan duidelijkheid onontvankelijk.

2.1.1. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van een vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker haalt aan dat het element vrees verwijst naar de 'persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling'. Wat de gegrondheid van de vrees betreft, volstaat het dat de asielzoeker het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Deze vrees vereist zowel een objectief als subjectief element, doch vrees volstaat. *In casu* wijst de vrees van verzoeker op een bewustzijn van het risico van bedreiging en aanslag op zijn leven in Bangladesh door fundamentalisten en de autoriteiten van zijn land alwaar hij onterecht van wapenbezit beschuldigd wordt.

Verzoeker verwijst naar een bloemlezing uit het gehoorverslag van 25 januari 2011 en het administratieve dossier en stelt dat hij voldoende relevante informatie gegeven heeft.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Door louter te wijzen op informatie die hij gaf maakt verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk.

2.1.2. Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Hij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) zich in de motivering van de bestreden beslissing beperkt tot standaardoverwegingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing uitvoerig en specifiek naar het asielrelaas van verzoeker en de voorgelegde bewijsmiddelen gemotiveerd is. Het middel is niet gegrond.

2.1.3. Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn gehoor op 25 januari 2011 zijn gevangenschap aannemelijk heeft gemaakt en hieromtrent voldoende informatie heeft kunnen geven, alsook de twee belangrijke gebeurtenissen die niets te maken hebben met zijn opsluiting genoeg heeft kunnen situeren. Wat de door de commissaris-generaal opgeworpen tegenstrijdige verklaringen aangaande verzoekers schoolloopbaan betreft, ziet verzoeker niet in waaruit de beweerde tegenstrijd bestaat. Waar de bestreden beslissing stelt dat de neergelegde stukken, zijnde het attest van de 'Kulaura Poly Clinic', de '*citizenship certificate*', de gecertificeerde kopieën van de juridische stukken en zijn identiteitskaart niet overtuigen, merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing niet het tegenbewijs levert omtrent de echtheid van deze documenten.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor de twee gebeurtenissen waarvan hij wel op de hoogte was van hun bestaan, geenszins kon aangeven of ze gebeurden vóór, tijdens of na zijn gevangenschap in Bangladesh terwijl ze kort na zijn beweerde detentie plaats hadden.

De commissaris-generaal heeft eveneens vastgesteld dat het feit dat verschillende identiteitsdocumenten die verzoeker voorlegde dateren van de periode dat hij zat opgesloten weinig verzoekenbaar is met zijn detentie. Het is eveneens opmerkelijk en weinig geloofwaardig is dat de Bengaalse overheid, van wie verzoeker aangaf dat ze hem in "*custody*" zette van februari 2009 tot februari 2010, hem een "*citizenship certificate*" gaf én dat diezelfde overheid daarin vermeldde: "*his moral conduct is very good*" op een ogenblik dat verzoeker voor een zaak van wapenbezit vast zat in afwachting van een rechtszaak. De Raad schaart zich achter dit motief uit de bestreden beslissing.

Wat de tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn schoolloopbaan betreft wijst de bestreden beslissing er op dat verzoeker nu eens verklaarde dat hij ongeveer een jaar lessen volgde aan het Madan Mohan College, terwijl hij later beweerde er slechts één of twee dagen school gelopen te hebben. Eveneens is het opmerkelijk dat het attest van het Madan Mohan college blijkt te zijn uitgegeven in de periode dat verzoeker gedetineerd was. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan ter verklaring van deze vaststellingen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen tegenbewijs geleverd heeft omtrent de echtheid van de neergelegde stukken. Zowel de Raad als de commissaris-generaal hebben een zeer ruime appreciatiebevoegdheid aangaande de bewijswaarde van de aan hen voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kunnen zij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008). De commissaris-generaal heeft aangaande het door verzoeker aangebracht attest van de 'Kulaura Poly Clinic', de '*citizenship certificate*', de geboorteakte en de gecertificeerde kopieën van de juridische stukken een aantal vaststellingen gedaan die steun vinden in het administratieve dossier. Deze stukken overtuigen niet of hebben geen bewijswaarde hebben. De Raad schaart zich achter dit motief uit de bestreden beslissing.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat verzoeker geheel voorbijgaat aan de pertinente informatie die in het administratieve dossier steekt en waaruit blijkt dat verzoekers zaak niet gekend is bij de voorzitter van de BHBCUC, dat de voorzitter expliciet stelde geen weet te hebben van een A.D. (...) in Moulibazar die de zoon zou zijn van een cultureel secretaris van de organisatie, dat hij evenmin had gehoord van een ontvoering van diens zus of diens arrestatie en detentie en dat de voorzitter zelfs verklaarde dat zijn organisatie bij zijn weten nooit attesten heeft uitgevaardigd. Het door verzoeker neergelegde attest heeft bijgevolg geen bewijswaarde.

2.1.4. Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft stelt verzoeker dat de commissaris-generaal te kort schiet gezien er geen onderzoek werd gevoerd of er een schending kan zijn van artikel 48/4, §2 b en c van de vreemdelingenwet, omwille van de bedreiging en het reële risico

om in Bangladesh gevangen genomen en vermoord te worden en omwille van het gebrek aan veiligheid wegens de aanwezigheid van fundamentalisten in zijn regio van afkomst.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het feit dat er niet getwijfeld wordt aan de identiteit en nationaliteit van verzoeker is in dit verband geen bewijs.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Ter zitting legt verzoeker een aantal nieuwe bewijsstukken neer, meer bepaald een brief van advocaat Ronjith Ghose d.d. 28 juli 2011 gericht aan de Belgische advocaat van verzoeker, een overlijdens akte dd. 12 augustus 2008, een attest van Kulaura Poly Clinic dd. 2 juli 2011 en een krant die volgens de aanwezige tolk dateert van 22 februari 2009.

Wat de brief van de advocaat betreft stelt de Raad vast dat het nieuwe middelen bevat ter betwisting van de motieven van de bestreden beslissing. Dergelijke nieuwe middelen zijn in beginsel onontvankelijk in toepassing van artikel 39/60 van de vreemdelingenwet. Het betreft geen nieuwe gegevens zoals bepaald in artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, maar bijkomende middelen ter aanvulling van het reeds ingediende verzoekschrift en die ontwikkeld worden door de raadsman uit Bangla Desh van verzoeker, die buiten de beroepstermijn ingediend worden en niet in het Nederlands opgesteld zijn. In toepassing van artikel 39/60 van de vreemdelingenwet zijn deze nieuwe middelen onontvankelijk.

Verzoeker legt een overlijdens akte dd. 12 augustus 2008 neer, maar maakt niet aannemelijk dat hij dit stuk niet eerder in de procedure kon meedelen. Meer bepaald geeft verzoeker in dit verband geen enkele verklaring. Het stuk wordt uit de debatten geweerd in toepassing van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet. Daarenboven hebben gefaxte of kopieerde documenten slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

Verzoeker legt een bijkomend attest van Kulaura Poly Clinic dd. 2 juli 2011 neer, waarin bevestigd wordt dat zijn vader ontslagen werd in 2004. Dit stuk komt over als een complaisance stuk dat neergelegd wordt ter betwisting van een van de motieven van de bestreden beslissing. Daarenboven hebben gefaxte of kopieerde documenten slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

Verzoeker legt een krant neer die volgens de aanwezige tolk dateert van 22 februari 2009. De Raad stelt vast dat dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. Quintens

G. de MOFFARTS